

Een romantisch geheim?

De bezittingen van mijn moeder (88) moesten vanwege haar verhuizing naar het verpleeghuis geminimaliseerd worden tot een enkele kast. Een weemoedige klus. Alles wat ze in haar leven waardevol genoeg had gevonden om te bewaren, ging door mijn handen. Dozen vol knipsels, sinterklaasgedichten, kindertekeningen en schoolschriftjes. Een paspoort uit de oorlog, vergeelde bestelboekjes van toen de kruidenier nog aan de deur kwam, de koopakte van het ouderlijk huis. Tussen deze kleinoden vond ik ook een met potlood geschreven tekst, op de achterkant van een brief van school. Wij gebruikten vroeger, spaarzaam als we waren, alle onbedrukte stukken papier als boodschappenbriefje, tekenvel of huiswerkkladje.

De schoolbrief was uit 1976, dus de tekst op de achterkant stamde uit die tijd. In het sierlijke schuinschrift van mijn moeder las ik:

“Het was zo’n jaar of twee geleden dat je bij ons je intrek nam. Meteen toen ik je zag, al jaren getrouwd en moeder van zeven kinderen, was ik verliefd op je.”

Ik kreeg het warm. Mijn moeder? Verliefd? Ik zag haar voor me zoals ze in die jaren was. Altijd hardwerkend om de eindjes aan elkaar te knopen. Een vrouw die man, kinderen, huis en tuin verzorgde. ’s Avonds te moe om nog lang op te blijven.

Verliefd?

Geschokt las ik verder.

“En hoewel de liefde maar van één kant kwam, deed je je uiterste best om het me iedere dag weer naar de zin te maken. Uren werk nam je me, zonder klacht of commentaar, uit handen. Opeens had ik meer tijd voor de stapel naai- en verstelwerk, waar voorheen nooit een eind aan leek te komen. De eerste jaren bleef je me trouw, daarna liet je me wel eens een enkele keer in de steek. Maar door tussenkomst van derden werd het steeds weer goed tussen ons.”

Mijn ogen raasden over de vervaagde potloodwoorden. Waar ging deze bekentenis heen? Moest ik het beeld van mijn moeder, altijd slovend met een schort voor, bijstellen? Een geheime liefde! Welk romantisch mysterie kwam hier boven water?

“Je bent nu de langste tijd bij me geweest, want je krijgt ouderdomsklachten. Over een poosje ga je me voorgoed verlaten. Ik weet: niemand is onmisbaar. Maar nooit zal ik vergeten wat je vooral de eerste jaren voor me betekende. Mijn eerste trouwe was automaat.”

Marianne Witte en moeder G. Witte-Bakker

Gepubliceerd in Libelle 18 juni 2010